

## Щоденник мандрівного кота

**КУПИТИ**

«Щоденник мандрівного кота» Хіро Арікави — це сучасна проза про дорогу, що веде не лише крізь пейзажі Японії, а й крізь людські долі. Це тепла, лірична й зворушлива подорож, у якій котик на ім'я Нана та його господар Сатору вирушають у незвичайний шлях — туди, де зустрічі стають спогадами, а любов виявляється у дрібницях.

Кіт Нана вирушає в подорож, хоч і не певний, куди саме його везуть. Але це й неважливо. Достатньо того, що він сидить поруч із Сатору, своїм дорогим власником-котолюбом, у сріблястому мінівені. Сатору заповзявся навідатись до трьох давніх друзів із часів юності. Нані невтямки чому, і хазяїн йому не каже.

Розповідь кота Нани — про дива й радощі, що їх приносять несподівані повороти долі. Зворушлива і з гумором, історія розгортається на тлі мальовничих краєвидів Японії та змін пір року, оповідаючи про дружбу, самотність і вміння віддавати. А також доводить: прояви любові, маленькі й великі, здатні змінити наше життя.

## Попередній звіт

### До того, як почалася наша подорож

Я — ваш покірний слуга кіт. Просто кіт, без імені!... Схоже, у нашій країні є поважний кіт, який так про себе каже. Не знаю, чи справді він був таким поважним, але я виграю в нього в тому, що маю ім'я.

Чи подобається мені це ім'я — інше питання. Усе через те, що воно геть не пасує до моєї статі.

Ім'я мені дали років п'ять тому. Це було якраз тоді, коли я став дорослим. До речі, є багато теорій щодо того, як переводити котячі роки в людські, але більшість теорій приблизно сходяться на тому, що через рік після народження котів можна порівняти з двадцятирічною людиною.

Тоді я сподобав собі для снання капот сріблястого мінівена, припаркованого біля одного багатоквартирного будинку.

Той капот сподобався мені, бо ніхто не приходив і не принижував мене своїми «шу, киш». Ті люди — просто мавпи, які вмінють прямо ходити, але думають про себе бозна-що.

Вони залишають машину на поталу всім вітрам, однак не можуть пробачити, якщо кіт трохи по ній потопчеться...

Геть не розумію їхньої логіки. Відомо ж, що котам усі дороги відкриті. Та якщо ненароком залишиш сліди на капоті, хтось обов'язково розлютиться й прожене тебе геть.

Так чи інакше, капот того сріблястого мінівена був моїм улюбленим місцем для снання. Тривала моя перша зима, і теплий, нагрітий сонцем капот виявився неймовірно приємною підлогою з підігрівом, справжнім скарбом для обіднього сну.

Нарешті настала весна й мій перший рік на цьому світі завершився. Для котів велике щастя народитися навесні.

Загалом у нас два основні періоди кохання — весна й осінь, але більшість кошенят, які народжуються восени, не переживають зими.

Лежу я собі, скрутившись калачиком на тепленькому капоті, і враз відчуваю нестерпно гарячий погляд. Легенько розплющую око, зиркаю...

І бачу довгов'язого молодика, який розглядає мене такими очима, наче зараз розтане від замилювання.

— Ти тут завжди спиш?

— Ну, так. Якись проблеми із цим?

— Яке солодятко! Ти знаєш про це?

Ну, так. Мені це часто кажуть.

— Можна тебе погладити?

Вимушений у цьому вам відмовити, шановний. Коли я шикнув на нього й трохи підняв передні лапи, щоб налякати, той набурмосився та сказав:

— От жаднюга.

Слухай, а тобі самому сподобається, якщо тебе почнуть вовтузити посеред сну?

— Тобто за так не вийде?

О, а цей із кмітливих. Правильно, за те, що порушив мій спокійний сон, маєш чимось мене винагородити. Коли я різко підвів голову, він почав ритися в кульку з комбіні?, який тримав у руці.

— Гм, я рідко купую щось таке, що їстимуть коти.

Мені підійде що завгодно. Я дворовий, тож не перебираю харчами. Оці сухі копчені смужки хіба не підходять? Коли я понюхав пакет, який показався з кулька, молодик гірко всміхнувся й легенько плеснув мене по голові. Гей, це був фальстарт!

— Це шкідливо, тобі такого не можна. І воно гострюще.

Шкідливо, кажеш? Ти думаєш, дворові коти, які не знають, що буде завтра, цим переймаються? Зараз мені найважливіше пузо набити. Урешті-решт, молодик вийняв тонкацу зі свого кацусандо, зчистив кляр і простягнув мені на долоні. Хочеш, щоб я отак їв? Підійти так близько й просто з руки?.. Але нечасто доводиться ласувати таким свіжим і хорошим м'ясом, тож можна й поступитися трохи.

Доки я напихався свининою, то відчув, як чийсь палець обережно прокралися мені під щелепу й за вухо. Це була права рука молодика. Він почав чухати мене за вухом. Тим, хто дає їсти, я дозволяю трохи себе погладити, але цей молодик виявився просто майстром.

Якщо даси ще трохи, то я не проти, щоб ти мене й під щелепою почухав. Якщо підсунути йому під руку голову й отак тернутися... на це всі купляються.

— Гей, мені тоді сама капуста лишиться.

Молодик усміхнувся, дістав із сендвіча другий і останній шматок свинини, зчистив з нього кляр і простягнув мені. Насправді міг і не знімати кляру: ним теж можна живота напхати.

Я зробив йому честь і дозволив удосталь погладити мене. Але час дати цьому берега.

Тільки-но я зібрався знову підняти на нього передні лапи...

— Ну, бувай.

Молодик миттєво забрав руку й пішов до сходів будинку.

Що тут скажеш, час забратися він теж майстерно вгадує.

Це була наша перша зустріч. Ім': я він дав мені трохи пізніше, і то вже інша історія.

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**